

Boppin' Around

Deel 6

Dit is de zesde (en derde digitale) aflevering van de Top 25 meest bijzondere sterfgevallen van originele Amerikaanse rock 'n' roll sterren. De eerste drie delen kun je lezen in de Boppin' Around uitgaven 72, 73 en 74. De vierde en vijfde aflevering vind je op onze site.

the Legends

THE LEGENDS... OR NOT?

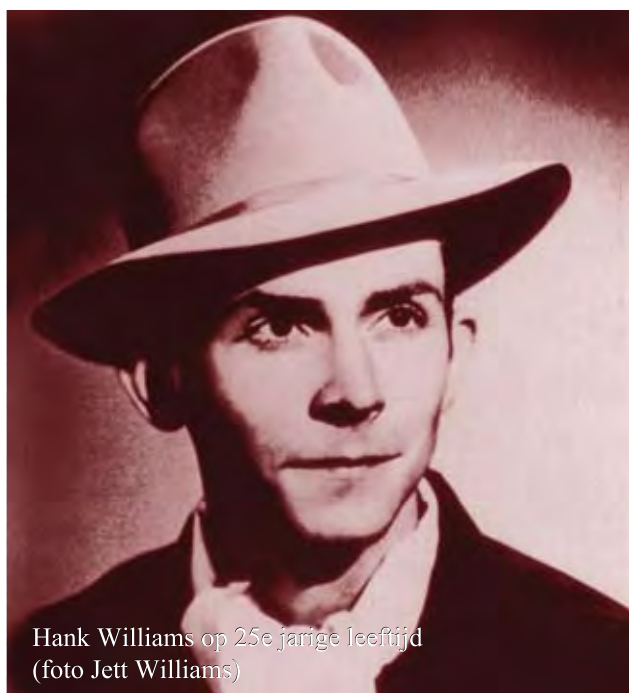
DE 25 MEEST BIJZONDERE STERFGEVALLEN IN DE ROCK & ROLL GESCHIEDENIS

#7 **HANK WILLIAMS** (29 jaar)

Country & Western-artiest, bekend van onder meer Jambalaya (On The Bayou)

Geboren op 17 september 1923, gestorven op 1 januari 1953 (drank & drugs)

Hank Williams behoort tot de bekendste countryartiesten ooit en is ook in de rock 'n' roll scene één van de populairste countryartiesten. Dit zal ongetwijfeld te maken hebben met het feit dat Hank een echt rock 'n' roll leven had met drank en drugs, gevangenisstraffen en vele vrouwen. Maar zeker ook om zijn muzikale presentaties en met name zijn songwriters talent. Ongelooflijk veel rock 'n' roll artiesten hebben zijn nummers gecoverd. Zoals Jerry Lee Lewis die maar liefs acht nummers van hem opnam: You Win Again, Your Cheatin' Heart, Love Stick Blues, Cold Cold Heart, Settin' The Woods On Fire, I Can't Help It, Jambalaya en I'm So Lonesome I Could Cry. Gene Vincent coverde er vier: Hey Good Looking, Your Cheatin' Heart, I Can't Help It en (I Hear That) Lonesome Whistle. Jack Scott coverde de meeste nummers van Hank Williams (13 in totaal) waarvan de meeste op 27 januari '60 voor een tribute-album op Capitol Records. Datzelfde

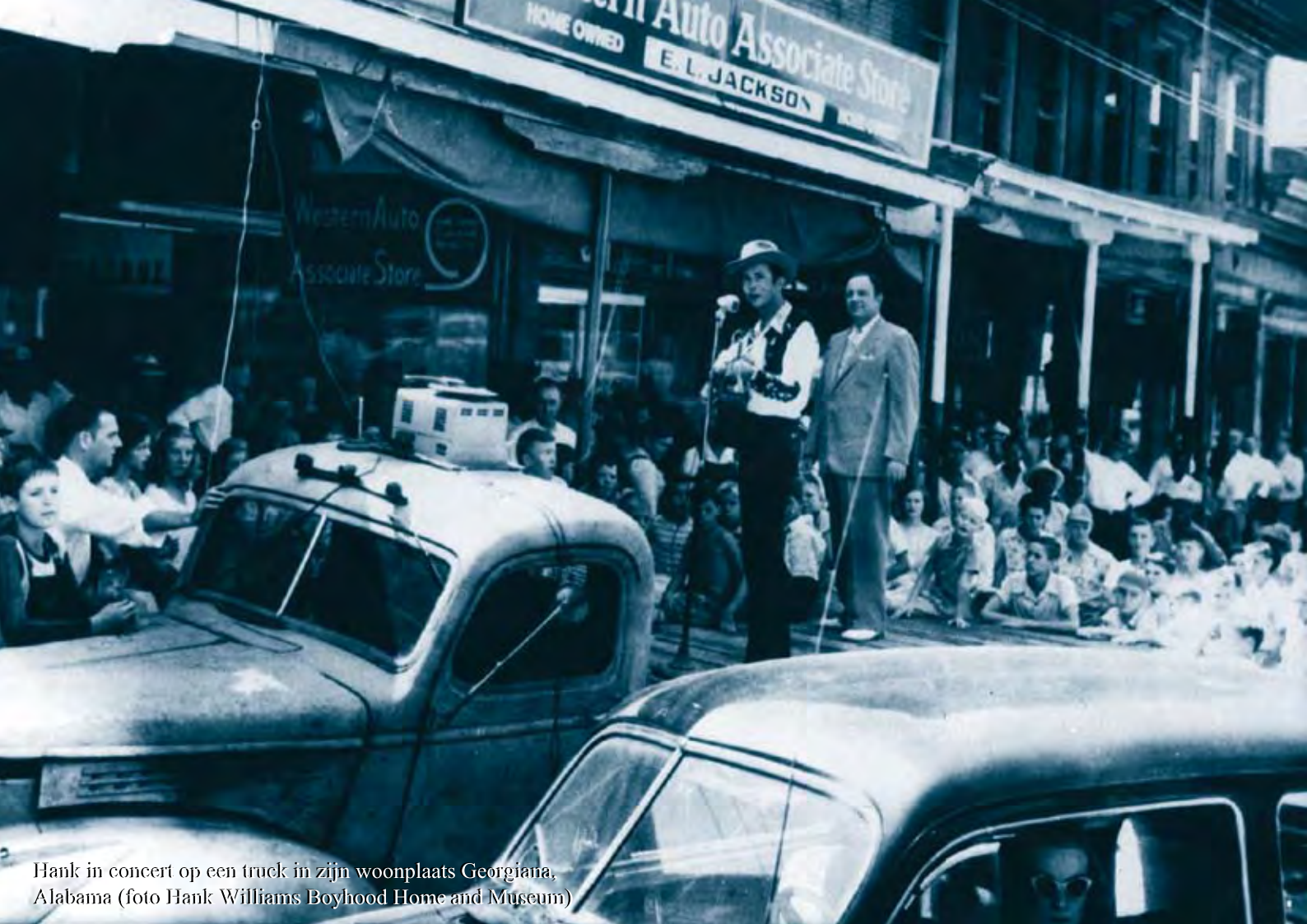

Hank Williams op 25e jarige leeftijd (foto Jett Williams)

deed ook Johnny Cash die vijf nummers opnam op 15 mei '58 bij Sun Records. Maar misschien nog veel verbazingwekkender is dat Hank ook door zwarte artiesten werd gecoverd. Zo scoorde Dinah Washington in november '51 met Cold, Cold Heart #3 in de R&B-charts. En begin jaren '60 werd Hank ook door zwarte popsterren gecoverd. Zo deed Ray Charles Hey Good Looking en Your Cheatin' Heart dat #23 op de R&B-charts haalde in december '62. Bo Diddley deed ook Hey Good Looking maar Fats Domino spande de kroon; hij

was de enige rock 'n' roll artiest met succes in de popcharts met Hanks covers. Drie nummers deed de Fatman in totaal: Jambalaya (#30 pop in dec. '61), You Win Again (#22 pop in feb. '62) - beide geen succes op de R&B-charts - en ook weer Your Cheatin' Heart (geen hit). Dit laatste nummer is misschien wel het meest gecoverde van Hank door andere rock 'n' roll artiesten inclusief Elvis Presley die ook I'm So Lonesome I Could Cry van Hank Williams coverde. De lijst van opsomde nummers en artiesten is lang niet compleet, want het is

gewoon te veel om op te noemen. Echter, Hank Williams zelf had het meeste succes met zijn nummers. Vanaf 1951 tot aan zijn dood en nog een jaar daarna scoorden Hanks singles bijna allemaal de top 5 C&W waaronder ook verschillende keren de hoogste positie. Voor die tijd ging het een stuk minder met Hanks carrière. Zo werd hij geboycot door de Grand Ole Opry Show vanwege zijn rebelse gedrag. (Later konden ze niet meer om hem heen.) In december '44 trouwde hij met zijn eerste vrouw Audry Williams

Hank in concert op een truck in zijn woonplaats Georgiana, Alabama (foto Hank Williams Boyhood Home and Museum)

die zelf ook maar al te graag een zangcarrière wilde. Ze kreeg haar kans in Hanks band en mocht ook duetten met hem zingen, maar ze bakte er niet veel van. Toen het in begin jaren '50 voor de wind ging met Hanks carrière werd ze

jaloers en mede dankzij Hanks alcoholisme stond hun relatie op losse schroeven. Begin 1952 zette ze Hank het huis uit die vervolgens bij Ray Price in trok. De twee artiesten werden goede vrienden, waarbij ook feesten en drank bij

kwamen kijken. In mei dat jaar was de scheiding rond en kort daarna werd Hank gearresteerd wegens openbare dronkenschap. Datzelfde jaar had Hank de 19-jarige Billie Jean Jones leren kennen. Billie Jean, een dochter van een politiemann

Hank live tijdens The Midnight Jamboree in The Ernest Tubbs Record Store (foto Jett Williams)

Hank met zijn vrouw Audrey en The Drifting Cowboys op het hoogtepunt van hun roem (foto Jet Williams)

uit Louisiana, was ook al eens eerder getrouwd geweest met Harrison Eshlimar en was nu aan het 'daten' met countryartiest Faron Young. De succesvolle, 10 jaar oudere Hank, viel voor haar charmes en ze trouwden in oktober van datzelfde jaar. Het zou Hanks laatste vrouw worden en slechts 10 weken later zou Hank sterven. Dit korte, maar gouden huwelijk bezorgde Billie Jean wel één derde van de rechten van Hanks nummers. De rest ging naar zijn ex Audry en zijn zoon Hank Jr.

Eind 1952 had Hank ernstige hartklachten en kon vanwege medicijngebruik zelf geen auto meer rijden. Maar het enorme succes verlangde van hem gewoon vele optredens en tournees. Hank huurde daarom een tienerchauffeur in. Op nieuwjaarsdag van 1953 moest Hank in Canton, Ohio optreden. Nog voor het vertrek spoot hij zich nog vol met morfine en met een paar flessen whisky mee in zijn auto kon de reis beginnen. Een zware sneeuwstorm leverde een lange vertraging op en om die wat in te halen reed Hanks chauffeur veel te hard. Dat werd door een motoragent opgemerkt die de auto liet stoppen. Toen de agent op de achterbank keek schrok hij van de er al erg dood uitziende Hank Williams. Hanks lichaam werd nog naar het West Virginian ziekenhuis gebracht waar hij om 7 uur in de ochtend officieel dood werd verklaard. Hank zou zijn 30e levensjaar niet eens meer halen.

Niet door een vliegtuigongeluk of een dodelijk auto-ongeluk maar gewoon de tol die zijn levenswijze als een rebelse countryartiest van hem eiste.

Opmerkelijk en zeer mysterieus is het feit dat Billie Jean 9 maanden na Hanks dood met Johnny Horton trouwde. Zowel Hank als Johnny (maar dan wel 8 jaar later) hadden hun laatste optreden in de Skyline Club in Texas. Ook Johnny Horton kwam daarna plotseling om het leven! Meer hierover kun je teruglezen bij Johnny Horton die op #10 in deze lijst aan bod kwam.

Hank Williams in de WSM Studio C in 1952
(foto Jett Williams)

Hetzelfde jaar dat Hank stierf scoorde Bill Haley (een groot fan van Hank) de allereerste rock 'n' roll hit ooit: Crazy Man Crazy (#12 pop 1953). Hank had dan wel aan de wieg van de rock 'n' roll en rockabilly gestaan maar heeft zelf nooit de doorbraak mee kunnen maken. Als Hank nog wat langer had geleefd dan zou hij ongetwijfeld een nog grotere rol in het ontstaan van de rock 'n' roll en de rockabillymuziek hebben gehad. Van alle countryartiesten is Hank de meest invloedrijke geweest.

Hank Williams heeft ook een persoonlijke nazaat want zowel zijn zoon Jr. als zijn kleinzoon (Hank Williams III) zijn succesvolle artiesten.

Doordat Hank Williams op een veel te jonge leeftijd in het hoogtepunt van zijn carrière stierf, de enorme hoeveelheid nummers die Hank Williams opnam die bijna allemaal door hem zelf geschreven waren en die een grote invloed op de rock 'n' roll hebben gehad, heeft hij absoluut de nummer 7 op deze lijst verdiend.

#6 **SAM COOKE** (33 jaar)

Soulartiest, bekend van onder meer *You Send Me*

Geboren op 22 januari 1931, gestorven op 11 december 1964 (vermoord)

Samuel Cooke behoort samen met Ray Charles en James Brown tot de grootste soulartiesten uit de jaren '50, waarbij Sam Cooke als eerste echt doorbrak op de popcharts met het nummer *You Send Me* in oktober 1957 #1 Pop en R&B en in januari 1958 #29 in Engeland (De eerste soulhit ooit?) Ray Charles brak pas in 1959 door op de popcharts en James Brown pas in de jaren '60. Sam Cooke is zo'n grote artiest voor de Amerikaanse popmuziek geweest, dat zijn muzikale carrière te omvangrijk is om helemaal te behandelen. Ook omdat *Boppin' Around* een rock 'n' roll magazine is wil ik het niet zo veel over zijn enorme muziek carrière hebben, maar meer over wat Sam Cooke voor de rock 'n' roll heeft betekend.

Sam Cooke (foto Michael Ochs Archives)

op, maar dat werd helaas geen hit. Sam Cooke was bijna geen inspiratie bron voor de echte rock 'n' roll artiesten op twee na. Gene Vincent kan tot één van de ruigste rock 'n' roll sterren uit de jaren '50 gerekend worden. Maar elke echte Gene Vincent fan

In Aug. '59 nam Gene Vincent *Accentuate The Positive* op. Sam Cooke had hetzelfde nummer ongeveer een jaar eerder ook opgenomen, het werd alleen nooit op single uitgebracht dus betwifel ik of Gene deze versie kende. In Juni '64 nam Gene Vincent,

Another Saturday Night op. Een zelf geschreven nummer van Sam Cooke die er in mei '63 een #10 Pophit had gescoord, een #1 R&B en #23 in Engeland. Gene nam in juni ook, *Sent Me Some Lovin'* op, een nummer van Little Richard maar dat kwam in april '57 niet hoger dan #54 Pop, terwijl Sam Cooke in februari '63 met datzelfde nummer #13 Pop en #2 R&B scoorde. We kunnen wel aannemen dat de versie van Sam Cooke er mede voor gezorgd had dat Gene Vincent het ook opnam. (Een half jaar na de opnames van Gene Vincent werd Sam Cooke vermoord.) In oktober '67 nam Gene in

Om eerlijk te zijn is dat niet heel veel. Sams nummers hebben weinig met echte rock 'n' roll te maken of je moet zijn zelf geschreven #9 Pop, #1 R&B, en #6 Britse hit *Twistin' The Night Away* uit februari en maart 1962 tot de rock 'n' roll rekenen. Ook nam hij een goede versie van Big Joe Turner's *Shake Rattle & Roll*

weet ook dat hij zeer gevoelige ballades kon zingen waarvan Gene zijn inspiratie ook bij Sam Cooke haalde.

In maart 1958 namen Gene en zijn *Blue Caps* het nummer *Sumertime* op. Sam Cooke had het een jaar eerder opgenomen en een klein succesje ermee gescoord (#81 Pop in nov. '57).

Parijs, *Chain Gang* op, wederom een zelf geschreven hit van Sam Cooke die in augustus '60 #2 op de Pop en R&B charts had gescoord en in september de #9 in Engeland bereikte. (De versie van Gene kwam nooit officieel uit en is alleen op een bootleg terug te vinden.) In augustus '71 nam Gene *Bring It On Home To Me* op,

Sam Cooke in duet met bokser Cassius Clay aka Muhammad Ali voor Columbia Records (foto Columbia Records)

ook weer een zelfgeschreven hit van Sam Cooke die in augustus '62 #13 op de Pop- en #2 op de R&B-charts scoorde. (Kort na deze opname stierf ook Gene Vincent.) Door dit alles kunnen we wel aannemen dat Sam Cooke een inspiratiebron voor Gene Vincent was.

Maar Ook Little Richard was geïnspireerd door Sam Cooke en nam ook de hit Bring It On Home To Me in 1965 op en ook Well Alright in 1964, een nummer dat Sam Cooke speciaal voor Little Richard had geschreven en zelf nooit had opgenomen. Ook had Sam voor The Flamingos,

No Body Loves Me Like You geschreven dat in mei '60 #23 R&B en #30 Pop haalde. En voor Ray Charles schreef Sam Laughin And Clownin, waarmee Ray in maart '70 #18 R&B scoorde.

Een ander interessant verhaal over het leven van Sam Cooke is zijn doodsoorzaak.

Sam Cooke pikte na een feestje in L.A. de 22-jarige Elisa Boyer op en vertrok naar het Hacienda motel in South Central. Daar checkten ze in onder de naam Mr. en Mrs. Cooke. Volgens het verhaal van Elisa wilde Sam na een vrijpartij meer dan zichzelf en nadat hij even

in de badkamer was greep ze al haar kleren en rende naar de receptie. In haar haast nam ze ook bijna al Sam's kleren mee. Omdat bij de receptie niemand gehoor gaf aan haar geschreeuw kleepte ze zich snel aan en rende naar buiten om de politie te bellen. Maar omdat haar getuigenis nog wat onduidelijkheden kende, geloofden vele mensen dat zij uit vrije wil met Sam was mee gegaan en toen ze haar kans zag met zijn geld en kleren er vandoor ging. In ieder geval, wat hierna gebeurde was nog veel dramatischer. Sam rende even later met alleen een jas en een schoen aan ook naar de receptie en was laaiend. Hij moet gedacht hebben dat de motelmanager Bertha Franklin (ook een zwarte vrouw) Elisa in bescherming had genomen. Sam trapte de deur van het kantoortje in maar in de tussen tijd was Bertha door alle herrie ook daar aangekomen met een geladen pistool. Volgens haar getuigenis volgde er een gevecht waarbij Bertha drie keer op Sam schoot. Na de eerste treffer had Sam nog verbaasd gereageerd en riep: "Lady, you just shot me!!!" De Jury was het erover eens dat het zelfverdediging was van Bertha Franklin... werkelijk ongelooflijk, maar Bertha kreeg geen gevangenisstraf!

Een maand later bereikte zijn zelf geschreven hit Shake de #2 R&B en #7 Pop. Het was zijn vijfde en laatste top 10 hit. Weer een maand later, in februari '65 haalde Sam weer de hitparades: # 31 Pop en #9 R&B met A Change Is Gonna Come. Volgens vele critici, en ik kan me daarbij neerleggen, zijn beste nummer. Sam schreef het als antwoord op Bob Dylan's Blowin' In The Wind. In augustus '65 scoorde Sam zijn laatste top 40 hit met Sugar Dumpling. In totaal had Sam Cooke 29 keer in de top 40 Popcharts gestaan en 35 keer in de R&B top 40.

Sam werd in Forest Lawn Memorial Park in California begraven. Tijdens zijn begrafenisdienst in de Mount Sinai Baptist kerk in L.A. voor een publiek van 5000 mensen, stapte Ray Charles spontaan uit het publiek om het

nummer Angels Keep Watching Over Me te spelen.

Sam's weduwe Barbara (meer over haar bij de doodsoorzaak van Jackie Wilson, op nummer 8 in deze lijst) trouwde later met Bobby Womack die als gitarist ook op Sam's laatste opnames meespeelde. Bobby Womack is de schrijver van It's All Over Now waarmee hij zelf #21 R&B scoorde. Maar het nummer werd dankzij de Rolling Stones een jaren '60 rock 'n' roll klassieker (#1 in Engeland in juli '64 en #26 Pop in augustus '64 in de V.S.). Bobby's broer Cecil Womack trouwde later met Sam's dochter Linda Cooke.

Wonderful World (1958)

Sam had grote invloed op vele bekende artiesten en groepen zoals The Animals, Simon and Garfunkel, James Taylor, Bruce Springsteen, Smokey Robinson, Marvin Gaye, Otis Redding, Rod Stewart, Aretha Franklin en nog veel en veel meer.

In 1978 kwam de film The Buddy Holly Story met daarin Paul Mooney die de rol van Sam Cooke speelde.

In 1986 werd Sam Cooke in de Rock 'n' Roll Hall Of Fame opgenomen. Datzelfde jaar, in maart kwam zijn hit Wonderful World weer in de Britse charts dankzij een reclamespot en haalde de #2, zijn grootste hit daar. De originele notering in Engeland was in juli '60 en haalde toen slechts #27.

In 2000 werd de film The Little Richard Story uitgebracht en ook in deze film werd Sam niet vergeten. Hier is het Conroe Brooks die de eer heeft om de rol van Sam Cooke te mogen spelen.

Nu is het afwachten op The Sam Cooke Story!

Sam Cooke was niet de enige grote soulartiest die op een aparte manier en te vroeg om het leven kwam. Otis Redding kwam op 10 december 1967 door een vliegtuigongeluk om het leven. Kort na zijn dood scoorde hij zijn grootste hit #1 Pop en R&B en #3 in Engeland met Sittin' On The Dock Of Bay. En Marvin Gaye werd op 1 april (het is geen grap) 1984 door zijn eigen vader doodgeschoten! Als dit een lijst van soulartiesten zou zijn geweest dan zouden deze drie soulartiesten de top 3 hebben gevormd...

Omdat Sam werd doodgeschoten terwijl hij nog een hitartiest was, omdat hij heel veel goede nummers had geschreven en omdat hij een inspiratie bron voor rockers als Gene Vincent en Little Richard was, komt hij op nummer 6 op deze lijst te staan. Niet slecht voor een soulartiest...

#5 **JOHNNY BURNETTE** (30 jaar)

Rockabillyartiest, bij 'ons' bekend van onder meer Lonesome Train, beroemd van onder meer You're Sixteen You're Beautiful And You're Mine

Geboren op 25 maart 1934, gestorven op 14 augustus 1964 (bootongeluk)

Vooral dankzij The Stray Cats begon de rock'n'roll scene begin jaren '80 steeds meer geïnteresseerd te raken in rockabillyartiesten die in de jaren '50 het grote succes hadden misgelopen. Hierdoor werd vooral Sun Records erg populair. Maar de gene die veruit het populairst werd, was juist niet van Sun makerij. Johnny Burnette kwam wat betref populariteit op de zelfde hoogte als de rock 'n' roll sterren Gene Vincent, Eddie Cochran, Jerry Lee Lewis en Elvis Presley. Hij liet andere rockabillyartiesten ver achter zich, zelfs Carl Perkins!

Johnny's rockabillynummers werden stuk voor stuk klassiekers en elke rockabillyband had deze nummers wel op hun setlijst staan en anders draaide de DJ

deze nummers wel. Als je toen aan de rockabilly's vroeg: "Ken je Trini Bradsaw, Big Joe Turner of Fats Domino", dan zullen ze geantwoord hebben: "Ik ken Fats Domino maar ik vind er niks aan!" Maar als je zou vragen: "ken je nummers als The Train Kept A Rollin', Honey Hush, All By My Self en Please Don't Leave Me, dan zullen ze geantwoord hebben," 'tuurlijk van Johnny Burnette, ik heb er net nog op gebopt, sukkel!

Op 28 december 1932 werd Dorsey Burnette Jr. geboren van vader Dorsey Sr. en moeder Willie May en zo'n anderhalf jaar later werd zijn broer Johnny geboren, beiden in Memphis Tennessee.

Over hun jeugd is weinig bekend, behalve dat ze op jonge leeftijd gitaar leerden spelen en dat ze interesse hadden voor het boksen. Johnny volgde hierin zijn succesvolle broer en won de Memphis City competitie en de Mid South titel. Naast boksen deed Johnny ook aan football en dankzij zijn goede conditie die hij op dat moment had overleefde hij een ernstig auto-ongeluk waardoor hij drie dagen in coma had gelegen.

In 1949 ontmoetten ze een andere bokser, Paul Burlison (geboren op 4 feb. '29) die ook leadgitaar speelde. De drie jongen mannen werden vrienden en in 1952 begonnen ze een band genaamd The Rhythm Rangers. Hierdoor lieten ze het boksen achter zich. Met Dorsey als contrabassist, Johnny als ritmegitarist/ zanger en Paul als leadgitarist waren ze met zijn drieën de kern van een plaatselijke hillbillyband die gebruik maakte van verschillende andere muzikanten die niet altijd mee speelden, zoals een steelgitarist en/ of een violist. Ze deden het best aardig en speelden in Arkansas, Louisiana en in Mississippi maar ze waren nog geen beroepsmuzikanten. Ze werkten alle drie overdag nog bij Crown Electric Company in Memphis, samen met ene Elvis die daar werkte als vrachtwagenchauffeur. En juist toen Johnny, Dorsey en Paul auditie wilde doen bij Sun Records, was deze Elvis hen voor geweest. Met als gevolg dat Sam

Phillips Johnny afwees. (Elvis en Johnny zouden teveel op elkaar lijken en Elvis was beter.) Hiermee zou de voorsprong die Johnny nog had ten opzichte van Elvis al gauw verdwijnen. The Brunettes en Paul speelde al ruim twee jaar in een band terwijl Elvis met Billy Black en Scotty Moore pas een bandje zou oprichten in juli '54. Maar Elvis had wel meteen een meer rockende sound dan Johnny, en ook meer succes! Ook had Elvis het voordeel dat hij nog niet gebonden was. Daartegen hadden Dorsey en zijn vrouw Alberta op 8 mei '53 hun eerste zoon, genaamd Billy. En Johnny en zijn vrouw Thurley hadden op 12 Juni '53 hun eerste zoon Rocky gekregen. Dit vertraagde ook hun carrière en pas eind '54 kreeg Johnny het voor elkaar om een single bij Von Records te mogen opnemen, Go Mule Go/ You're Undecided. Deze nummers waren hillbilly met een piano en een viool en stonden nog ver van de rockabilly sound van Elvis. Eigenlijk zat er in de carrière van Johnny's band geen vaart. Pas in maart 1956 toen Carl Perkins' Blue Suede Shoes en Elvis' Heart Break Hotel al in de nationale popcharts stonden, reisden Johnny, Dorsey en Paul naar New York voor een auditie voor de landelijke TV-show van Ted Mack's Amateur Hour. Dit was een goede stap vooruit want ze wonnen als The Rock 'n' Roll Trio drie keer achterelkaar de amateurswedstrijd. Met als gevolg dat een zekere Henry Jerome ze op TV zag en ze een contract bij een redelijk groot label, namelijk Coral Records te New York bezorgde. Hierdoor werd hij ook hun nieuwe manager en zou later

op vijf verschillende nummers een deel van de auteursrechten opeisen door de naam Al Mortimer als medeauteur eraan toe te voegen. (Al Mortimer was gewoon een schuilnaam van Henry om de belasting te kunnen

deze nummers. Ondanks dat het geweldige rockabillynummers waren was Amerika nog niet toe aan deze vorm van ruige rockabilly en deden deze nummers niks in de nationale charts. Teleurgesteld besloten de jongens dat het beter

Johnny Burnette

was om in het Zuiden te blijven waar rockabilly plaatselijk wel gewaardeerd werd. Ze hadden wel naam gemaakt met als gevolg dat ze op 2 juli '56 voor vier dagen weer de studio in gingen maar deze keer in Bradley's Barn in Nashville, Tennessee, met een andere studio drummer, Murray Harman en met een pianist, Owen Bradley die ook eigenaar van de studio was. Er werd eigen werk zoals Rock Billy Boogie (opgemerkt dat er geen 'A' tussen de worden Rock en Billy in staat. Dit bewijst dat de term rockabilly nog niet echt bekend was. Ook wordt er beweerd dat Johnny & Dorsey dit nummer schreven vanwege hun zonen Rocky &

Johnny Burnette onderduiken.)

Op 7 mei '56 werden de eerste opnames in New York van The Rock 'n' Roll Trio gemaakt met een studiodrummer, Eddie Gray. Deze waren een vreemd nummer met een orkest, getiteld Shattered Dreams, maar ook vier rockabillynummers zoals Tear It Up (behoort tot de ruigste rockabillynummers ooit, zeker toen!) een nieuwe versie van You're Undecided, Midnight Dreams en Oh Baby Babe dat eigenlijk Baby Let's Play House was, maar dan met een andere titel. Ondanks dat stonden er wel (op Shattered Dreams na) hun eigen namen als schrijvers op

Johnny Burnette Billy). Tevens werden er ook enkele zwarte covers opgenomen, op een gehele eigen manier. Deze waren Trini Bradsaw's The Train Kept A Rollin', Fat's Domino's All By My Self en Please Don't Leave Me en Big Joe Turner's Honey Hush. Dat laatste nummer kreeg dankzij het gitaarwerk van Paul Burlison een geheel ander intro en een smerig (niet negatief bedoeld) gitaargeluid. Het leek wel of zijn gitaarversterker kapot was. Echter, dit gitaarwerk heeft wel veel later een cultstatus weten te krijgen en is door vele rockabillygitaristen, inclusief Brian Setzer nagespeeld! Op 5 Juli hadden ze voorlopig hun laatste opnamesessie en namen

Johnny Burnette Billy). Tevens werden er ook enkele zwarte covers opgenomen, op een gehele eigen manier. Deze waren Trini Bradsaw's The Train Kept A Rollin', Fat's Domino's All By My Self en Please Don't Leave Me en Big Joe Turner's Honey Hush. Dat laatste nummer kreeg dankzij het gitaarwerk van Paul Burlison een geheel ander intro en een smerig (niet negatief bedoeld) gitaargeluid. Het leek wel of zijn gitaarversterker kapot was. Echter, dit gitaarwerk heeft wel veel later een cultstatus weten te krijgen en is door vele rockabillygitaristen, inclusief Brian Setzer nagespeeld! Op 5 Juli hadden ze voorlopig hun laatste opnamesessie en namen

ze de klassiekers Lonesome Train en Your Baby Blue Eyes op. (Dat laatste nummer zou jaren later door The Stray Cats worden gecoverd.)

Tijdens het uitzoeken van nummers en het opnemen daarvan was het Dorsey die min of meer de leiding op zich nam en tegen Paul en zijn jongere broertje Johnny vertelde in welke toonsoort een bepaald nummer stond en waar de wisselingen van akkoorden moesten. Dorsey voelde zich hierdoor een belangrijk bandlid. Ook had Dorsey de behoefte om zelf te zingen en deed dit ook op nummers als Chains Of Love en Sweet Love On My Mind. Door het ego van Dorsey kwamen er problemen. Toen ze weer gingen toeren namen ze een vaste drummer mee. Deze was

Tony Austin, een neef van Carl Perkins, maar doordat Tony in de band zat was de band geen 'Trio' meer en Henry de manager veranderde de naam van Rock 'n' Roll Trio in Johnny Burnette & His Rock 'n' Roll Trio". Dit zat Dorsey niet lekker en ook niet dat de vrouwelijke aandacht voornamelijk naar de zanger ging en niet naar de bassist. Tijdens een optreden bij de Niagara waterval op de grens tussen Amerika en Canada, kregen de twee broers een behoorlijke ruzie. En als twee broers die beiden hebben gebokst ruzie hebben met elkaar dan zal het mij niet verbazen dat er flinke klappen zijn gevallen. Met als gevolg dat Dorsey uit de band stapte.

Alle verhalen over de Brunette Broers vertellen dat Dorsey uit de band stapte slechts één week voordat ze film opnames voor de film Rock, Rock, Rock

zouden maken. Ik heb hier zo mijn twijfels over. Omdat deze zelfde informatie ook vertelt dat in (de herfst van '56) Dorsey uit de band stapte en een week later de film opnames zouden zijn. Maar uit de foto's die zijn gemaakt van Johnny Burnette en zijn band met Gene Vincent tijdens een gezamenlijke toer uit

Johnny Burnette

augustus '56 zien we dat Dorsey al vervangen is door Johnny Black. (De jongere broer van Billy Black, de bassist van Elvis). Het is dus veel aannemelijker dat Dorsey vlak voor de toer met Gene Vincent de band al had verlaten. Het ging hier om een zes dagen toer in augustus '56 met, zoals ik al zei, Gene Vincent & The Blue Caps, die nog volop profiteerden van hun eerste en grootste hit Be Bop A Lula, en met Carl Perkins die nog op zijn enige hit Blue Suede Shoes teerde. Deze ontmoeting tussen hen en Gene Vincent werd vastgelegd op foto's doordat Johnny, Paul en Johnny Black samen met Gene Vincent half naakt poseerden voor Gene's nieuwe '57 T-Bird. (Johnny's drummer Tony Austin is op geen enkele foto te zien. Misschien speelde Johnny weer zonder drums of misschien was het Tony die de foto's maakte?). In ieder geval, Johnny was zeer onder

de indruk van Gene's zangtalent maar ook Gene was onder de indruk van Johnny's band en toen hij in oktober '56 terug in de studio was coverde hij Blues Stay Away From Me dat Johnny op 2 juli '56 had opgenomen en tijdens hun gezamenlijke toer speelde. Het origineel was van The Delmore Brothers uit 1949 maar Gene haalde zijn inspiratie uit de versie van Johnny Burnette. Later dat jaar waren de film opnames voor de Rock 'n' Roll film Rock Rock Rock met onder andere Alan Freed, Chuck Berry, Frankie Lymon, Lavern Baker en andere bekende artiesten. Johnny Black was muzikaal gezien een betere bassist dan Billy Black maar was helaas verlegen. Niettemin had hij geluk om mee te mogen naar Hollywood. Het kostuum dat Dorsey droeg tijdens de optredens werd aangepast voor de magere Johnny en de drie mannen deden de opname voor de film waar ze Lonesome Train in playbackten. Alan Freed zou ze in de film aankondigen als een brug tussen country en rock 'n' roll, waar hij wel gelijk in had, maar ook hij gebruikte niet de term rockabilly. Hun optreden in deze film zag er een beetje saai uit met een verlegen Johnny Black. Dit stond niet in de verhouding met Chuck Berry en Frankie Lymons optreden in deze film.

Arme Dorsey, die dankzij zijn jaloezie net twee hoogtepunten had misgelopen (Een toer met Gene Vincent en Carl Perkins en deelname aan een Rock 'n' film.). Hij had intussen geprobeerd een eigen band op te richten onder de naam Dorsey Burnette & His Rock 'n' Roll Trio, waarin hij zelf de ritmegitaar en zang op zich nam. Maar het succes bleef weg en zodoende legde hij het bij met zijn broer en kwam in november '56 terug in de band. In maart '57 gingen ze weer in de studio en namen ze vier nummers op. Echter, geen van deze nummers zouden later echte rockabilly klassiekers worden en zoals al hun nummers werden ook deze vier geen hits. Juist omdat de band maar niet lukte om hits te scoren werd het toeren in achteraf zaaltjes of in het voorprogramma van andere

artiesten langzaam maar zeker een sleur en in de herfst van '57 viel de band officieel uit elkaar. Dit betekende dat het hoofdstuk met de ruigste rockabillymuziek was afgesloten.

Paul Burlison ging terug naar Memphis om een betere huisvader te worden en ging weer als elektricien werken. Johnny en Dorsey gingen beiden met hun gezin naar Californië en probeerden als The Brunette Brothers aan de bak te komen. Geen slecht idee want op dat moment stonden The Everly Brothers aan de top. In november '57 ontmoetten ze de succesvolle liedjesschrijver John Marascalco. John had verschillende hits voor Little Richard geschreven, zoals Ready Tedy en Rip it Up waar hij mede-auteursrechten van bezat, maar ook de hit Goodnight My Love van The Spaniels en meer hits voor andere artiesten kwamen van zijn hand. John kwam met een nummer getiteld Bertha Lou, een steengoed rockabillynummer met een stroll-beat erin. Dorsey song de lead vocals en Johnny tweede stem en speelde de ritmegitaar. Maar de single met Keep A Knocking op

rockabillyklassieker is geworden en het wordt nu nog regelmatig gedraaid op grote Rock 'n' Roll meetings zoals Hemsby en Viva Las Vegas.

Johnny beseftte dat het succes dat steeds weer onbrak niet lag aan de nummers die hij en zijn broer schreven maar andere oorzaken had. Hij besloot dan ook om zijn eigen carrière op een lager pitje te zetten en zijn nummers aan andere artiesten aan te bieden. Dat bleek niet veel later zijn beste zet te zijn op dat moment.

Meer dan twee uur lang had hij buiten gewacht totdat eindelijk Ricky Nelson, die op dat moment al een grote ster was, thuis kwam. Toen hij Ricky ontmoete stelde hij zich voor en bood hem een aantal nummers aan die hij alleen of samen met zijn broer had geschreven. Dit leidde tot groot succes voor zowel de Brunettes als voor Ricky Nelson die met hun nummers hits scoorden zoals Waitin' In School (#18 Pop), It's Late (#9 Pop), Just A Little Too Much (#9 Pop) en Believe What You Say werd "Country Song Of The Year 1958" en haalde #4 Pop. Er waren ook nog minder succesvolle nummers zoals Long

Vacation, Exuse Me Baby, Mad Mad Mad World, My One Desire, Gypsy Woman, Everytime When I See You Smiling en nog meer. Dit alles zorgde ervoor dat de Brunettes Ricky's belangrijkste schrijvers werden. En ook al waren de Brunettes nu niet zelf de artiesten, ze verdienden nu aan de auteursrechten van Ricky's hits beter dan dat ze ooit daarvoor met hun band hadden

gedaan. Ricky Nelson was hun belangrijkste artiest maar niet hun enige. Johnny bood ook zijn nummers aan Gene Vincent aan, die elkaar nog kenden van hun gezamenlijke toer twee jaar

eerder. Gene nam in oktober '58 My Heart en I Got To Get To You Yet van Johnny op. En ook Roy Brown nam Hip Shakin' Baby op en deze combinatie van blanke rockabillyschrijvers, gezongen door een zwarte artiest leverde uniek materiaal op. Helaas werd hun eigen single (als The Brunette Brothers dus) Warm Love/ My Honey dat in mei '58 uitkwam, weer geen succes en ook de singles die daarna kwamen waren succesloos. Hierdoor gingen de broers het steeds meer als soloartiesten proberen. Van de twee broers was het Dorsey die als eerste succes boekte. Hij had Ricky Nelson een zelfgeschreven nummer aangeboden, getiteld Tall Oak Tree maar Ricky wilde het niet opnemen vanwege zijn geloofsovertuiging waardoor Dorsey het zelf opnam en met Juarez Town op de B-kant haalde de A-kant in februari '60 #23 op de Popcharts. Dorsey had ook succes met Hey Little One maar haalde de top 40 niet. Hij zou wel de rest van zijn leven in de muziekwereld blijven. Zo zou hij een paar jaar later een blinde zwarte jonge op het strand in Californië tegenkomen die daar mondharmonica speelde. Hij nam deze jonge mee de studio in - voor deze jongen was het de eerste keer in een studio - om op zijn opnames mee te spelen. Niet veel later werd deze jongen een tweede Ray Charles en een superster onder de naam Little Stevie Wonder. Dorsey zou ook producer worden en onder andere met de jonge Jimmy Hendrix werken. Bovendien zou Dorsey in de jaren '70 een succesvolle countryartiest worden.

Johnny's succes kwam kort na Dorsey's eerste succes maar had wel meer succes dan zijn broer, helaas niet met zelfgeschreven nummers. In augustus '60 scoorde hij met Dreamin', geschreven door Barry Devorzon & T. Elles. Barry zou in deze periode meer nummers voor Johnny schrijven. Dreamin' haalde #11 op de Popcharts en #3 in Engeland. In november '60 scoorde Johnny zijn grootste hit met You're Sixteen (geschreven door de broers Robert B. & Richard M.

de B-kant kwam pas in 1965 uit en werd 'natuurlijk' net als alle andere nummers van hun geen hit. Het is wel het enige nummer dat na het tijdperk van de Rock 'n' Roll Trio nog een echte

Sherman) en behaalde #8 Pop en #3 in Engeland (goed voor goud voor Johnny maar het werd een nog grotere hit voor ex-Beatle drummer Ringo Starr die in december '73 #1 pop scoorde en in februari '74 #4 in Engeland). In februari '61 haalde Johnny met Little Boy Sad (geschreven door Wayne Walker) #17 Pop en #12 in Engeland, en in november '61 scoorde hij zijn laatste top 40 hit in de U.S. met God, Country And My Baby (geschreven door John Dolan & Chico Holiday), #18 Pop. Door al dit succes ging Johnny toeren buiten Amerika, zoals een toer in Australië met Connie Francis en in begin '62 een toer in het Verenigd Koninkrijk, waar hij ook met Girls (ook geschreven door Barry DeVorzon) in augustus '61 #37 scoorde en Clown Shoes (geschreven door James M. Smith) in mei '62 #35 scoorde. Hij belde zijn oude gitarist Paul Bursion op om met hem mee te gaan maar deze sloeg het aanbod af omdat hij op dat moment ziek was. Paul had rond die tijd wel een paar keer met Johnny gespeeld omdat Johnny's gitarist een paar vingers had gebroken. Toen

Johnny in Engeland aankwam was hij meer een highschool artiest dan de ruige rockabillyzanger die hij een aantal jaren daarvoor nog was. Hij maakte deze toer met Gene McDaniels en Gary 'US' Bonds, een zwarte artiest die het had gemaakt op de grote blanke popcharts omdat ze in het begin niet wisten dat hij niet blank was. Garry had grote hits zoals New Orleans, Quarter To Three, School Is Out en deed ook goed mee aan de twistrage. Leuk om te weten is dat toen hij in Engeland was hij door een Britse rock 'n' roll band begeleid werd waar hij niet tevreden over was en ze vervolgens ontsloeg. Deze band bleek The Beatles te zijn...

Johnny stond (commercieel gezien) op zijn hoogtepunt van zijn carrière maar lang heeft hij er niet van kunnen profiteren. Op 14 augustus '64 ging Johnny in het donker met een onverlicht bootje vissen in Clear Lake in Californië. Zijn bootje werd geramd door een motorcruiser waardoor Johnny overboord sloeg en verdronk. Toen Dorsey dit hoorde belde hij Paul Burlison die meteen overvloog om op Johnny's begrafenis aanwezig te zijn. Sinds die tijd waren de twee mannen weer goede vrienden die regelmatig contact met elkaar hielden totdat ook

Lewis, Roy Orbison, The Everly Brothers, Ray Charles en andere artiesten. Johnny's tweede zoon Randy Burnette werd geen beroepsmuzikant.

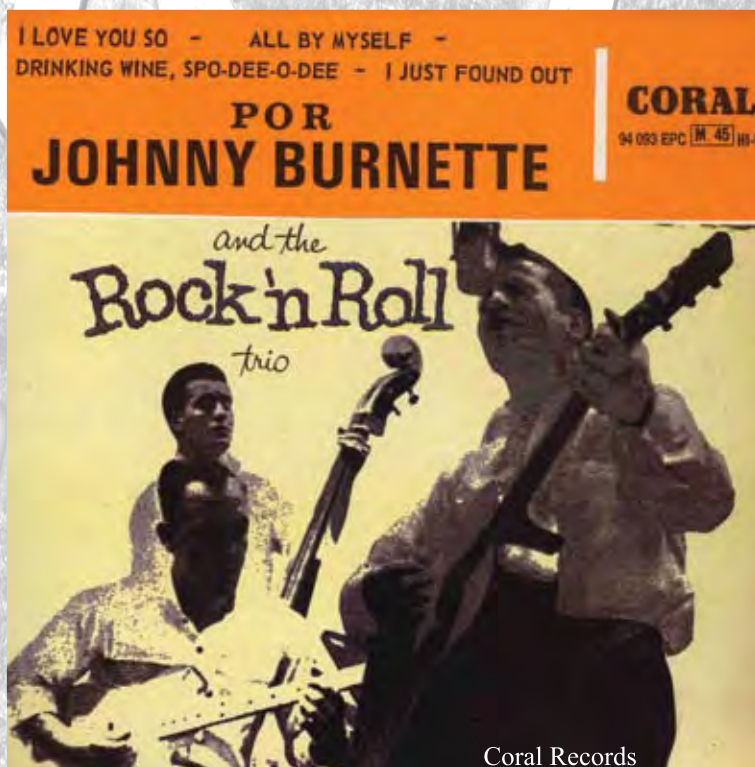
Paul Bursion was het enige originele bandlid dat kon mee profiteren van de opkomende populariteit van de rockabillymuziek. Zo speelde hij mee met de Sun Rhythm Section. Dit was een band met diverse Sun-muzikanten zoals Sonny Burgess (zang/ gitaar), DJ Fontaina (drums), Jerry Lee "Smoochy" Smith (piano) en Paul als gitarist (ook al had hij zelf nooit bij Sun Records gezeten).

Paul was er ook altijd erbij als er een tribute aan Johnny & Dorsey werd gehouden met collega-artiesten zoals Carl Perkins, Charlie Feathers en andere rockabilly's. In 1982 speelde hij weer eens met Johnny Black en Tony Austin, de enige twee muzikanten die ook met de Johnny Burnette & His Rock 'n' Roll Trio hadden gespeeld. Later toerde hij samen met Rocky Burnette, wiens stem overeen komt met die van zijn vader. Dat gaf de rockabillyscène nog een beetje een idee hoe het in 1956 geklonken moest hebben. Paul genoot van alle aandacht die hij nog op zijn oude dag kreeg en speelde met Rocky ook

nog een aantal jaren geleden hier in Nederland waarbij hij ook in de Cruise Inn optrad. Na dat optreden stond hij buiten over te geven en wat later bleek dat hij op het einde van zijn leven was, want kort daarna overleed hij op 27 september 2003.

Doordat Johnny ons prachtige rockabillyklassiekers heeft gegeven en later na zijn commerciële succes te vroeg overleed, verdient Johnny de nummer 5 op deze lijst.

Jantje Bluecap
De zevende aflevering in deze serie vind je aan het einde van dit jaar op onze website

Dorsey op 19 augustus '79 op 47-jarige leeftijd overleed aan een hartaanval. Beide broers werden in begraafplaats Forest Lawn Memorial Park in California begraven.

In tegenstelling tot Buddy Holly, Ritchie Valens en Eddie Cochran hadden zowel Johnny als Dorsey wel voor muzikale nazaat gezorgd. Johnny's oudste zoon Rocky was de succesvolste en scoorde in juni '80 met Tired Of Toein' The Line #8 Pop en #58 in Engeland. Dorsey's enige zoon Billy had een carrière als zanger/ gitarist en speelde een aantal jaren in de band Fleetwood Mac. Bovendien had hij nummers geschreven voor Jerry Lee